

Arrest

nr. 70 237 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Indiase nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 22 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 11 mei 2011, met kennisgeving op 13 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*S.R. (...) (RR (...))
geboren op (...) te Kasail
nationaliteit: India
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd. 04.02.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Derhalve is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Rechtspleging

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat haar beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de eerste bijlage bij haar verzoekschrift, die ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij, op vraag van de voorzitter, uitdrukkelijk dat haar beroep niet gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft enkel een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De verwerende partij maakt hiertegen geen bezwaar. Bijgevolg gaat de Raad er van uit dat er enkel een beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het principe “patere legem quam ipse fecisti”, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de artikelen 9ter, §1 en 62 van de vreemdelingenwet en het artikel 7 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending van het redelijkheidsbeginsel inroept.

Het middel luidt als volgt:

“(…) Schending van de algemene beginselen van administratief recht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel, van het algemeen principe «patere legem quam ipse fecisti», van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en meer bepaald van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 9ter § 1 van de Wet van 15 december 1980 en schending van artikel 7 van het Koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoerings-

modaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

DOORDAT,

Tegenpartij haar onontvankelijkheidsbeslissing grondt op het feit dat het bijgevoegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, vierde lid.

TERWIJL,

Verzoeker een volledig ingevuld standaard medisch attest overmaakte zoals voorzien in artikel 9ter § 1 4e lid: "Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

Artikel 7 van het KB van 24 januari 2011 bepaalt dat:

"Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter, §1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.

Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer, van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, 4 1 van de wet."

Tegenpartij betwist niet dat in casu het standaard medisch getuigschrift werd overgemaakt (stuk 2).

Tegenpartij meent echter dat het standaard medisch getuigschrift dd. 04.02.2011 geen enkele uitspraak doet over de graad van ernst van de ziekte.

Overeenkomstig artikel 9ter §3 30, kan de gemachtigde van de Minister de aanvraag inderdaad onontvankelijk verklaren "indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in 1, vierde lid."

De aanvraag werd ingediend op grond van het feit dat verzoeker drugsverslaafde is sinds 2007, een methadonprogramma volgt en dit programma moet doorzetten om niet te hervallen. Een terugkeer naar India, waar dergelijk programma niet voorhanden is, is bijgevoeg niet mogelijk.

Het bijgevoegde medisch attest geeft de graad van ernst van de ziekte aan. Het vermeldt immers onder punt A: "toxicomanie heroïne depuis 2007".

In het kader van haar onontvankelijkheidsonderzoek kan tegenpartij echter niet besluiten tot het ontbreken van de graad van ernst in het medisch getuigschrift. Het gaat immers slechts om een formele voorwaarde terwijl het attest wel degelijk de graad van ernst aangeeft.

Immers, in tegengesteld geval zou het bepaalde in artikel 9ter § 1 5e lid van de wet totaal geen bestaanszin hebben. Hier wordt immers bepaald dat de graad van ernst wordt beoordeeld door een ambtenaar-geneesheer:

"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Het lijkt er op dat tegenpartij twijfels uit over de graad van ernst van de ziekte, maar dit oordeel gaat verder dan een onontvankelijkheidsonderzoek en kan dan ook slechts worden geformuleerd door een arts.

Tegenpartij schendt hierdoor artikel 9ter § 1 van de wet van 15.12.1980; Zij schendt tevens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en meer in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15.12.1980, in de mate dat de gegeven motivering niet afdoende is (schending van de materiële motiveringsplicht);

Zij schendt bovendien de algemene beginselen van administratief recht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het algemeen principe «patere legem quam ipse fecisti» aangezien tegenpartij in haar onontvankelijkheidsonderzoek onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Dat de aangevochten beslissing dan ook het enig middel schendt."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het algemeen principe "patere legem quam ipse fecisti", art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, art- 62 van de wet van 15 december 1980 en art. 7 KB van 24 januari 2011.

Verzoeker stelt dat het standaard medisch getuigschrift weldegelijk de graad van ernst van de aandoening vermeldt. Hij voegt eraan toe dat het de ambtenaar-geneesheer is die de graad van ernst beoordeeld. verzoeker suggereert dat verwerende partij twijfels uit omtrent de graad van ernst van de ziekte, hetgeen in de gegrondheidsfase dient te gebeuren.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat daar waar de wetgever de meest uiteenlopende mogelijkheden biedt aan de illegaal verblijvende vreemdeling om zijn verblijf te regulariseren, de noodzaak bestaat om een regelgeving uit te vaardigen die het bestuur toelaat op een snelle en adequate manier te beslissen.

De regelgeving in verband met verblijfsrecht geput uit medische aandoening werd verduidelijkt en verscherpt door het koninklijk besluit van 24 januari 2011, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 28 januari 2011 en van kracht sinds 29 januari 2011.

Uit de memorie van toelichting kan het volgende worden geciteerd:

" Door daarnaast meer precieze eisen te stellen aan de informele pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd,- wordt de procedure duidelijk gekaderd. Zo zal een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg met de Ministerraad."

Door artikel 4 het koninklijk besluit van 24 januari 2011 wordt artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 vervangen. De wetgever legt de verplichting op het standaardgetuigschrift te voegen dat is opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan het koninklijk besluit van 24 januari 2011 wordt gevoegd. De wetgever voorziet geen andere mogelijkheid, zoals blijkt uit het woordgebruik 'moet':

" Art. 4. Artikel 7, van hetzelfde besluit wordt vervangen als volgt :

« Art. 7. Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd."

Bovendien voorziet de wetgever in de exclusieve bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend om medische redenen, onontvankelijk te verklaren.

Artikel 9 § 3,3° van de wet van 15 december 1980 voormeld luidt immers als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 1, vierde lid luidt als volgt:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

" Daar de gemachtigde de ontvankelijkheidsvoorwaarden dient te onderzoeken vooraleer het medisch getuigschrift over te maken aan de raadsgevende arts, dient het medisch getuigschrift bestemd te zijn voor de gemachtigde. Vandaar de betiteling die de wetgever heeft gegeven aan het verplicht te gebruiken standaard medisch getuigschrift. (zie supra: " bestemd voor de Dienst Humanitaire regularisaties" en niet " voor de raadsgevende arts van..")

Het komt de gemachtigde niet toe om het aan de aanvraag gehechte medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken doch wel naar vorm.

Hij moet de ontvankelijkheidsvoorwaarden nagaan en onderzoeken of voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden, met name dient hij qua vorm na te gaan of:

- de aanvraag een standaard medisch getuigschrift bevat zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. (KB 24 januari 2011)

-Dit medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Enkel wanneer aan die wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, wordt het dossier voor advies overgemaakt aan de raadgevende arts.

in casu vermeldt het standaard medisch getuigschrift niets met betrekking tot de ernst van de ziekte. Verzoeker betwist dit niet op een ernstige manier. Hij beperkt zich tot:

Het bijgevoegde medisch attest geeft de graad van ernst van de ziekte aan. Het vermeldt immers onder punt A: "toxicomanie heroïne depuis 2007".

Verwerende partij merkt op dat de benoeming van een aandoening niet hetzelfde is als een bespreking van de graad van ernst van de aandoening.

Onder punt B wordt in het medisch attest het volgende vermeldt:

"patient ne peut se passer de son traitement methadone sous peine de rechute (pas de traitement ...en Inde."

Vrij vertaald:

"De patiënt kan niet zonder behandeling van methadone op risico van verval (geen behandeling ... in India."

Verzoeker kan moeilijk volhouden dat dit een gedetailleerde omschrijving van de graad van de ernst van de aandoening betreft.

Bij gebreke hieraan werd, zoals supra aangegeven, op volledig rechtmatige wijze de aanvraag 9ter onontvankelijk beoordeeld.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, omdat het standaard medisch getuigschrift van 4 februari 2011 geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van haar ziekte.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Het onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht houdt in casu een onderzoek in naar de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft op 22 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetekend wordt opgestuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag onvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste medisch getuigschrift gebruikt heeft en de verschillende punten van dit formulier beantwoord heeft. Over de aandoening van de verzoekende partij stelt de arts in het medisch getuigschrift van 4 februari 2011:

“A/ Historique médicale: toxicomanie héroïne depuis 2007; Actuellement traitement méthadone. 1984 TBC. (...)

B/ Diagnostic : Description détaillée de la nature et du degré de gravité des affections sur base desquelles la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'Article 9ter est introduite : patient ne peut

se passer de son traitement méthadone sous peine de rechute (pas de traitement de substitution en Inde).

C/ Traitement actuel et date du début du traitement des affections mentionnées : (...) Méthadone 40mg par jour depuis 28/5/2010/consultation 2 fois par mois.

(...)

Durée prévue du traitement nécessaire: difficile à évaluer la durée du traitement substitutif.

D/ Quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d'un arrêt de traitement ? Rechute très probable dans la consommation d'héroïne avec toutes les complications de cette pathologie."

Het gedetailleerd medisch verslag ('Certificat médical circonstanciée') van 4 februari 2011 vermeldt hieromtrent bijkomend:

"Diagnose – Description détaillée de la nature et de la gravité de la maladie: toxicomanie (héroïne) actuellement stabilisée par methadone 40 mg/j.

(...)

Quelles sont les complications possibles ? Quel est le traitement dans ce cas-là? Rechute -> HIV, hépatite C, hépatite B, décrochage social, décompensation psychique.

(...)

Quels sont, selon vous, les risques pour la santé du patient en cas de retour au pays d'origine ? Rechute avec complications, héroïne.

Remarques : il est impératif que le patient continue à se soigner comme il le fait à la MASS."

Gelet op deze gegevens kan de redenering van de verzoekende partij, die meent dat het medisch getuigschrift de graad van ernst van haar aandoening bevat, niet gevolgd worden. Uit het standaardgetuigschrift blijkt niet wat de ernst van de ziekte, lees in casu verslaving, van de verzoekende partij is. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en steunt het op een correcte feitenvinding om in casu te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, volstaat het niet dat onder punt A van het medisch getuigschrift wordt vermeld *"toxicomanie héroïne depuis 2007"*. De verzoekende partij gaat hiermee voorbij aan de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Waar de verzoekende partij meent dat de graad van ernst van de ziekte kan worden afgeleid uit de woorden *"toxicomanie héroïne depuis 2007"* kan zij niet worden gevolgd. *"Toxicomanie héroïne"* kan immers verschillende stadia (van ernst) kennen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst in casu kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen van het medisch attest. Uit *"toxicomanie héroïne depuis 2007"* kan niet afgeleid worden in welke mate de verzoekende partij nog steeds verslaafd aan heroïne is en of die verslaving in casu (nog) ernstig is. Een dergelijke conclusie kan evenmin getrokken worden uit het louter gegeven dat de verzoekende partij sinds 2007 aan heroïne verslaafd is en sinds mei 2010 een methadonbehandeling krijgt.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 7 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011, wijst de Raad erop dat dit artikel luidt als volgt:

"Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.

Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer,

van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet.”

De verzoekende partij haalt geen andere argumenten aan dan wat reeds is vermeld in het voorgaande, zodat geen schending van artikel 7 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 wordt aangetoond, te meer omdat het correcte medisch getuigschrift werd gebruikt, wat in de bestreden beslissing niet wordt betwist.

Vervolgens voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij haalt met betrekking tot de vermeende schending van deze beginselen van behoorlijk bestuur geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken, zodat geen schending van deze beginselen wordt aangetoond. Ook de schending van het principe “patere legem quam ipse fecisti” kan om dezelfde reden niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN